

EMA CHVOJKOVÁ

Už se těším na jaro!

Kategorie B

8. ročník

14 let

ZŠ Chrast

Už se těším na jaro!

Mé větve se houpají ve větru a prasklinami v kůře mi proniká chlad až k prvním letokruhům. Ach, jak moc se těším na jaro! Lidé se kolem mě budou procházet, aby viděli náš park v sytě zeleném, kvetoucím kabátku. Zase se setkám s ježky, žábami a veverkami, kteří mi často dělají v teplých dnech společnost. To teď v lednu jsem sám jen se svými myšlenkami, nikde živá duše a kořeny, které mi vystupují z půdy okolo, mám v lepším případě pokryté sněhem, v horším blátem. Ale nejvíce se těším, až i já obléknu nový oděv s lístky a květy,

ze kterých se později stanou žaludy a až se budou děti vracet ze škol a školek, budou je sbírat ze země a nosit po kapsách domů.

Mám takový zvyk – každé jaro, až mi příroda dopřeje konečně se odít do zelené, vyprávím svým novým kvítkům, lístkům a ratolestím svůj příběh. Ze začátku to bylo jednoduché, ale čím jsem starší, tím víc toho musím vypovědět. Vždyť letos jej budu povídat už po sto devadesáté sedmé! Raději bych si měl připomenout, co všechno do něj vlastně patří. Tak tedy...

Vysadili mě tu v pozdním létě jako „zlatý hřeb“ při renovování starého zámeckého parku. Tehdy jsem byl ještě velmi mladý. Při vysazování pomáhalo pět mužů a vše řídil tehdejší místní pan starosta se svým zástupcem. Když byli s prací hotovi, odešli. Další den se dva z nich vrátili a uhrabali okolo mě zeminu. Potom přede mě upevnili tabulku s nápisem Dub letní – Quercus robur. Samozřejmě jsem dávno věděl, k jakému druhu stromů patřím. Ti lidé nejspíš předpokládali, že návštěvníky parku budou správné latinské názvy exemplářů velmi zajímat. Jak se ukázalo, zase tolik je to neuchvátilo. Byli rádi, že se po prohlídce parku s průvodcem-botanikem mají o co opřít a později, jakmile jsem trochu povyroستl, jsem jim poskytoval stín.

Potom přišla má první zima v parku. Tenkrát mi chlad nevadil a byl jsem potěšen svojí změnou. S větvemi bez listů a sněhem kolem kmenu jsem si připadal starší, moudřejší a váženější. Ó, jak jsem byl hloupý! A už zase fouká vítr, to by jeden zmrznul! Ale jdu vyprávět dál...

Na jaře jsem znatelně povyroستl a obalil se listím. Kosice si v mých větvích chystaly hnízda a mravenci pravidelnými výstupy k nejvýše položeným větvím trénovali svou kondici. Byl jsem šťastný, že mohu být konečně někomu užitečný. Kolemjdoucí se u mě zastavovali a se zájmem si mě prohlíželi. Děti, které v parku často hrávaly na schovávanou, rády pouštěly mé lístky do kaluží jako lodičky.

Pak přišlo léto. Lidé přicházeli, aby si po procházce parkem odpočali na lavičce v mém stínu. Večer se u mě scházely mladé páry. Procházely se parkem a potom do mé kůry vyrývaly milostná psaníčka. Kdyby oni tušili, jak to bolí! I zvířata z parku ke mně přicházela ochladit se do stínu. Veverky sbíraly mé žaludy jako potravu a kvůli zimním zásobám. Housenky se živily mými listy a potom se z nich stávali kukly a motýli. Na to jsem se vždy těšil, vždyť je to opravdový zázrak! Mám společnost zvířátek z parku dosud velmi rád.

Potom se objevil podzim. Veverky začaly schraňovat žaludy ještě poctivěji. Netrvalo dlouho a už jsem neměl žádné. Všem listnatým stromům a keřům v parku se začalo obarvovat listí. Taková nádhera! Tolik barev pohromadě jsem předtím v parku ještě neviděl. To se s pár lupínky zbarvenými v lesní školce vůbec nedalo srovnat. Když mi začaly barevné listy padat, byl jsem z toho nešťastný, jako když malému dítěti seberou nejmilejší hračku. Starý javor mě na dálku svými větvemi konejšil, že to tak chodí přece každý rok a že jsem to už určitě někdy zažil. Byl jsem mu moc vděčný a děkoval jsem mu máváním nejvrchnějšími výhonky. Potěšilo mě, že si se mnou starý javor konečně povídá. On byl totiž vždy velice odtažitý a nejspíš si v souvislosti se mnou myslel něco o mladické nerozvážnosti. Od té doby jsem s ním však mluvil už jen párkrát.

Podobně to pokračovalo i další roky. Už jsem věděl, co kdy přichází, a nebýval jsem tak často překvapený. Ale je pravda, že mě doteď trochu zamrzí, když přijdu o svou barevnou podzimní parádu.

Dalo by se říci, že pokud se vše každý rok opakuje, život dubu je monotónní a příšerně nudný. Ale není to pravda. Ve skutečnosti je i to na první pohled nejnudnější období v parku něčím výjimečné. Jednou v červenci se stala pozoruhodná věc. Je pravda, že jsem velmi rychle rostl a lidé si mě všímali rok od roku více, ale tehdy jsem se stal jednou z nejdůležitějších postav celého odpoledne. V onen den přišlo do parku mnoho lidí a začali chystat stoly s občerstvením, pódium pro kapelu a židle pro veřejnost, která se chtěla této pro mě nečekané slavnosti zúčastnit. Jak se později ukázalo, slavili stopadesáté výročí přestavby parku. Nemohl jsem uvěřit, že jsem tu už sto padesát let. Lidé tančili a jedli, kapela hrála a nakonec se všichni na památku vyfotili pod mými větvemi. Nelíbilo se mi, jak mi všichni stoupají na části kořenů vystupující z půdy a mačkají se na mě a snažil jsem se jim to říci, ale marně. Nikdo mě neslyšel. Potom se všichni začali loučit a rozcházet se do svých domovů. Zůstala jen jedna dívka. Přistoupila ke mně blíž a rozplakala se. Nevěděl jsem, co si počít. Jen málokdy jsem se ocitl

o samotě s plačícím člověkem. Bylo mi hloupé dělat, že jí nerozumím, tak jsem jí řekl, aby mi pověděla, co ji trápí. Ale ona plakala dál, pak se otočila a odešla. Nechápal jsem, proč se mi nesvěřila. Vždyť ke mně lidé chodí velice často a už několikrát jsem slyšel, jak některý z nich řekl: „Starost sdílená je starost poloviční.“ Proč mi tedy nic nepověděla? Že by mi nerozuměla? Ano, to bude ono! Čím více jsem nad tím přemýšlel, tím se mi to zdálo jasnější. Zeptal jsem se proto starého javoru, proč nám stromům lidé nerozumí a on mi řekl, že lidé jsou prostě jiní

než my a ať jim to nevyčítám. Díky tomu jsem již chápal věci lépe. Nejen že jsem už věděl, proč mi ta plačící dívka neodpovídala a beze slůvka zmizela. Pochopil jsem, proč si lidé vždy povídali jen mezi sebou a ne i se mnou. Jsou jiní. Javor měl jistě pravdu, když říkal, ať jim to nemám za zlé.

Roky dále ubíhaly, jeden byl podobný druhému. Na jaře jsem byl oblečen do zelené a vyprávěl novým výhonkům svůj příběh. V létě jsem chránil lidi před sluncem a svými žaludy obdarovával děti i veverky. Na podzim jsem se spolu s ostatními stromy obarvil teplými podzimními barvami a později opadal a pomohl tak ježkům sehnat materiál na stavbu zimních postýlek. V zimě jsem byl sám a přemýšlel jsem o všem možném, div se mi větve nekroutily. To starý javor je v zimě míval tak zmrzlé, že s nimi nemohl ani pohnout, takže jsem si s ním nemohl povídat. Čím jsem byl starší, tím více mi zima začínala vadit a těšil jsem se na jaro.

A čas běžel dál. Starý javor pokáceli a na jeho místo zasadili jedlý kaštan. Nejprve jsem ho nechtěl ani vidět, ale později jsem si na něj zvykl. Když je teplo, často spolu hovoříme

a musím říci, že je velice přemýšlivý a ve věcech má jasno. Jenže asi před třiceti lety pochytil jeden zvyk od našeho společného přítele ježka z příkopu pod kamennou zídou a stejně jako ježci celou zimu tvrdě prospí. Už nejspíš chápu, proč mě starý javor zpočátku neměl moc v lásce. Asi mě vysadili na místě, kde dříve stával jiný strom a javor na něj byl zvyklý a měl jej rád. Já jsem pro něj byl vetřelcem. Rád vzpomínám na dobu, kdy mě konečně vzal na milost.

Za posledních dvanáct let se nic mimořádného nestalo, jen se stále opakoval známý roční koloběh přírody. Lidé přicházeli, smáli se a povídali, byli vážní i unavení... a já jsem jim dával stín. I když teď vím, že mé řeči nerozumí, jsem rád, že mě přesto stále navštěvují. A kdo ví, třeba se nás snaží pochopit. Začínám o tom být přesvědčen. Jednoho večera letošního léta

u mě totiž nějaký člověk nechal ležet obal od čokolády a pár ubrousků. Moc jsem mu to nevyčítal, třeba to nebylo úmyslně a zítra jistě přijdou správci parku a dají to do pořádku.

Ale když ráno přicházeli první návštěvníci, přiběhl ke mně asi sedmiletý chlapeček. Nepořádek okolo způsobně odnesl do koše, potom mě pohladil a usmál se. Pak mi zamával a zase odběhl za svou maminkou a mladší sestřičkou, které na něj nedaleko čekaly. Nesmírně mě to potěšilo a také jsem mu na oplátku zamával svými větvemi. Doufám, že si toho všiml. Jen aby si nemyslel, že strom jako já neumí poděkovat.

Tak, myslím si, že vše důležité ze svého dlouhého života už jsem řekl. Teď vím, že jsem svůj příběh nezapomněl. Jsem zvědavý, co tento rok přinese nového. Těším se na známé situace i na překvapení, která možná letos přijdou. Ale nejvíc se těším na jaro...